

Philippa Pearce (1920–2006) s-a născut în comitatul Cambridgeshire, Marea Britanie. Satul natal, Great Shelford, și locurile în care a copilărit au fost o sursă bogată de inspirație pentru cărțile sale. A fost prima din familia ei care a absolvit facultatea, studiind engleza și istoria la Cambridge University. Timp de treisprezece ani a lucrat la BBC, iar apoi a fost redactor la Oxford University Press și la André Deutsch Publishers.

În 1955 a publicat primul roman pentru copii, *Minnow on the Say*, iar în 1958 a apărut *Grădina de la miezul nopții*, care a fost recompensată cu prestigioasa Medalie Carnegie. Cartea s-a bucurat de un mare succes, fiind adaptată pentru televiziune și teatru.

Philippa Pearce a scris peste treizeci de romane și cărți de povestiri pentru copii, printre care *A Dog So Small*, *The Children of the Charlecote*, *The Little Gentleman* și *The Way to Sattin Shore*.

PHILIPPA PEARCE

GRĂDINA DE LA MIEZUL NOPTII

Traducere din engleză
de Alexandru Macovei

ARTHUR

X

Jocuri și povești

La început, Tom fu cât pe ce s-o creadă. Avea o privire directă și neșovăielnică și, cu obrazii săi rumeni, cu părul lung și negru și cu mica sa demnitate bătoasă, poate că avea ceva regal – ceva de regină dintr-o carte cu povești. Chiar în spatele ei se afla fundalul verde-închis al unei tise. Într-o mână ținea o ramură de tisă pe care-o rupsese pentru că era agitată sau ca să se joace cu ea, iar în cealaltă avea mărul pe jumătate mâncat: ținea cele două obiecte ca pe sceptrul și globul crucifer ale unei regine.

— Poți să-mi săruți mâna, spuse ea.

— Nu vreau, zise Tom. Apoi adăugă, în caz că e cu-adevărat o prințesă, lucru de care se cam îndoia: Mulțumesc. Dacă ești cu-adevărat o prințesă înseamnă că tatăl și mama ta sunt regele și regina. Unde e regatul lor – și, de fapt, unde sunt ei?

— N-am voie să spun.

— De ce nu?

Fetița ezită, apoi zise:

— Sunt prizonieră aici. Sunt o prințesă deghizată. O persoană de-aici pretinde că e mătușa mea, dar nu este: e rea și crudă cu mine. Iarăștia nu sunt verișorii mei, deși sunt obligată să le spun așa. Acum îmi cunoști secretul. Îți voi permite să-mi spui Prințesă.

Întinse din nou mâinile spre el, dar Tom o ignoră.

— Iar acum, continuă ea, îmi voi da voie să mă joc cu tine.

— Nu mă deranjează să mă joc, zise Tom cu încăpățănare, dar nu sunt obișnuit să mă joc jocuri d-astea prostești, de fete.

— Haide cu mine, spuse fata.

Îl duse să-i arate grădina. Tom credea că o știe bine deja, dar acum, cu Hatty, văzu locuri și lucruri pe care nici nu le bănuise. Îi arată toate ascunzătorile ei: un cotlon înfrunzit între un perete și un trunchi de copac, în care de-abia se putea strecura un om mic; interiorul gol al unui tufiș de cimișir și un tunel care ducea până acolo, exact ca cel din gardul viu ce mărginea pajiștea; un soi de cort făcut din aracii de fasole pe care Abel îi lăsase sprijiniți de zidul încăperii unde se făcea focul pentru seră, o serie de ascunzișuri în spatele frunzelor ferigilor mari ce creșteau de-a lungul unei laturi a serei; un tunel verde și pufos între straturile de sparanghel. Îi arată lui Tom cum să se ascundă stând, pur și simplu, în spatele trunchiului bradului celui mare: trebuia să asculte cu atenție și să te miști cu precizie – și fără zgomot, firește – pentru ca trunchiul să rămână mereu între tine și cel care te caută.

Hatty îi arată lui Tom multe lucruri pe care n-ar fi avut cum să le descopere de unul singur. Când ridică peticul de sac de deasupra țevilor care acopereau rubarba, ca să-i arate plantele, Tom își aminti de ceva:

— Ai lăsat vreodată un mesaj scris aici?

— Ai găsit tu vreunul? întrebă Hatty.

— Da, o scrisoare către zâne, răspunse Tom fără a-și ascunde dezgustul pe care-l simțise. Către zâne!

— Oare cine-ar fi putut s-o pună acolo? se întrebă Hatty. Auzi tu, către zâne!

Se strâmbă ea, dar într-un fel ciudat, și schimbă repede subiectul:

— Haide, Tom, să-ți mai arăt și alte lucruri!

Deschise ușile, desfăcu zăvorul porțiței care dădea în țarcul ce proteja agrișele și intrară. Printre ultimele plante găsiră o mierlă care, atrasă de fructe, trebuie să se fi strecurat printr-o deschizătură mai puțin oficială. Când se apropiară, pasărea începu să dea bezmetic din aripi, lovindu-se de gardul de sârmă. Merseă roată pe lângă ea și o mână de-a lungul gardului – într-o grabă veselă – până la porțița pe care-o lăsaseră deschisă.

— Are noroc că am găsit-o, zise Hatty. Mi-e teamă că Abel... și scutură din cap. Chiar cred că mai degrabă ar lăsa pasărea să moară *de foame* decât să-i mănânce fructele.

Hatty deschise pentru Tom ușa livezii dinspre cărare cu ceasul solar, apoi ușa șopronului. Printre unelte, lădițe cu semințe, ghivece și bobine de sârmă pentru găini, găsiră un sac plin de pene – pene de găină și de gâscă. Hatty își vârî mâinile în el și aruncă penele în aer, care plutiră într-un nor maro-alburiu atât de dens, încât chiar și Tom simți o gâdilătură pe nas și strănută. Apoi Hatty se târî pe podea, râzând, culese toate penele căzute și le puse la loc, ca să nu se-nfurie Abel. În timpul asta, Tom se așezase pe mânerul roabei, bătăind din picioare, și-i arăta fiecare pană rătăcită care încă plutea prin încăpere. N-ar fi putut s-o ajute pe Hatty: știa că, chiar dacă s-ar fi opintit cu toată forța, tot n-ar fi reușit să ridice nici măcar o pană. Între timp, Hatty, în patru labe, părea să fi uitat că e o prințesă.

După asta, merseă la micuța încăpere de cărămidă de la capătul serei, a cărei ușă Hatty voia să o deschidă pentru Tom. Era mult prea mică de înălțime ca să ajungă la drugul de fier, din partea de sus, care ținea ușa închisă, dar, ridicându-se pe vârfuri, reuși în cele din urmă să-l dea la o parte cu ajutorul bățului ei de tisă. Deschise ușa și coborâră scările în beznă și în mirosul de rugină și cenușă rece – afară era atât de cald, încât nu aprinse nimeni focul în vatra serei. Pe un perete era un raft mic pe care se aflau două sau trei cărți, care, din câte spunea Hatty, îi aparțineau lui Abel. Deși nu ajungeau până la raft, se vedea că volumul de deasupra e o Biblie.

— Abel spune că Biblia trebuie să stea deasupra tuturor celorlalte cărți, ca... ca regina care domnește peste toată Anglia.

Intrară în seră, printre cactuși și plantele cățărătoare care coborau din ghivecele lor suspendate, și printre plantele cu flori ciudate, pe care nimeni nu s-ar fi așteptat să le vadă crescând afară, ca toate celelalte. Tom simțea că se sufocă înăuntru și se întrebă cum suportau ele aerul înăbușitor de acolo. Se afla acolo o plantă de ricin – și fu de-ajuns ca Hatty să-i pomenească numele că Tom simți că-l cuprinde greața. Mai era și o mimoză, iar Hatty îi arătă lui Tom cum, când atinge vârful unei frunze cu degetul, întreaga ramură se încovrigă, ferindu-se de ea. Sensibilitatea plantei era cu-adevărat ieșită din comun, căci părea să simtă chiar și atingerea lui Tom. Ceea ce-l încântă atât de tare, încât își plimbă degetele pe toată suprafața ei, lăsând-o apoi să se retragă ca și cum ar suferi de o depresie nervoasă.

Apoi se aplecară peste rezervorul cu apă, încercând să prindă carașii aurii. Hatty își suflecă mâneca, iar Tom

își lăsa și el brațul în jos, făcându-se unul cu al ei. Astfel, scufundară acest braț dublu în apă ca să vâneze. Tom n-ar fi putut face nimic de unul singur, dar, când Hatty aproape că prinse un pește, mâna lui făcu pereche perfectă cu a ei.

Apoi Hatty îl conduse pe Tom înapoi către ușa serei și-i arătă brâul de panouri de sticlă colorată ce mărgineau plăcile de sticlă din partea superioară a construcției. Prin fiecare dintre panourile colorate vedeai o altă grădină. Prin cel verde, Tom văzu o grădină cu flori verzi, sub un cer verde, în care chiar și mușcatele păreau de un verde închis. Prin cel roșu se întrezărea o grădină așa cum s-ar fi văzut prin roșeața pleoapelor închise. Panoul mov umplea grădina de umbre de furtună, anunțând apropierea nopții. Cel galben părea să o scufunde în limonadă. În toate cele patru colțuri ale brâului colorat era câte un panou incolor, gravat cu o stea.

— Dacă te uiți prin asta... zise Hatty.

Își mijiră ochii și priviră prin sticla gravată.

— Nu se vede nimic prin stea, zise Tom dezamăgit.

— Uneori, asta îmi place cel mai mult, replică Hatty. Te uiți, nu vezi nimic, și ai putea crede că nu există nicio grădină, dar ea e mereu acolo, așteptându-te.

Ieșiră din nou în grădină și Hatty începu să-i povestească lui Tom despre tisele din jurul peluzei. Cea în care se cățăraseră el și din care făcuse cu mâna se numea Matterhorn. O alta se numea Observatorul, iar alta era Treptele de la Sf. Pavel. Un copac se numea Alunecosul din pricina dificultății de a te cățăra în el: trunchiul lui era golaș până la o înălțime destul de mare și nu putea fi escaladat decât dacă îl luai în brațe cu totul. Hubert, James și Edgar se cățăraseră cu toții în el la vremea lor,

dar Hatty n-o putea face. (Tom se simți superior – cât o fi fost ea de prințesă.)

Uneori, lui Tom informațiile pe care i le dădea Hatty îi păreau cam îndoielnice. Bunăoară, când se opriră în dreptul unei plante stufoase, asupra căreia Hatty îi atrase atenția, îi spuse:

— Asta e Tufișul în Flăcări.

Rupse o frunză din el, o frecă între degete, apoi îi duse degetele la nas, să le miroasă.

El le amușină, dar nu i se păru că ar avea vreun miros aparte:

— Ar trebui să miroasă a ars? se interesă el neîncrezător.

— Nu, James zice că miroase a lămâiță.

— Și-atunci de ce se cheamă Tufișul în Flăcări?

— Se zice că, dacă ieși în grădină în noaptea de Sânziene și-i dai foc, o să ardă cu totul, într-o mare pâlălaie.

— De unde știi? Ai încercat să faci asta?

— Nu, sigur că nu. Pentru că nu e decât una în toată grădina și nu vrem s-o facem scrum.

— Aha!

Tom își zise că ceea ce spune fata ar putea fi adevărat.

Hatty veni mai aproape de el.

— Vrei să-ți spun ceva... ceva secret?

— Dacă vrei.

— Tufișul asta a crescut dintr-un butaș chiar din tufișul în flăcări – cel care a ars când Moise era acolo.

— Dar asta s-a întâmplat acum foarte, foarte multă vreme, și în Biblie!

— Nu-ți mai spun niciun secret! zise Hatty jignită.

Dar nu s-a putut abține să nu-i spună. Nu numai la acea primă întâlnire, ci în toate zilele care au urmat,